

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Враца, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Виолета Цв. В.а
в присъствието на прокурора Н. В. Л.
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Гражданско дело №
20221400100393 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по обективно съединени иски с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ във вр. с 45 и чл.52 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди в резултат на повдигнато обвинение в извършване на престъпление, като образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление.

В исковата молба ищецът С. Т. Т. от гр.Враца твърди, че по отношение на него съвсем неоснователно и без съответни доказателства е било повдигнато обвинение за тежки умишлени престъпления от страна на Районна прокуратура - гр. Враца, както следва: 1. за престъпление по чл. 144, ал.3 във връзка с ал.1 от НК, за това, че на 25.12.2019 год. през нощта в гр. Враца, в качеството си на лице от състава на Министерство на вътрешните работи, се е заканил с убийство на М. Х. Г. от гр. Враца, с която живее на семейни начала и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му и е извършено в условията на домашно насилие и 2. за престъпление по чл. 131, ал.1, т.5а във връзка с чл. 130, ал.2 от НК, за това, че на 25.12.2019 год. през нощта в гр. Враца, в частен дом - апартамент, находящ се на ***, в условията на домашно насилие е причинил лека телесна повреда на М. Х. Г. от гр. Враца, изразяваща се в оток в окосмената част на главата, по едно охлузвания на челото и дясна длан, кръвонасядания на горен десен лакът, предмишница и двата долни крайника - бедра, оток, и кръвонасядания на гръдния кош и дясно ходило, при което ѝ е причинил болка и страдание.

Поддържа, че с оглед така предявените му обвинения с постановление от 25.12.2019 год. от страна на наблюдаващия прокурор при Районна прокуратура - гр. Враца е било постановено задържането му за срок до 72 часа, а на 28.12.2019 год. било депозирано искане за вземане по отношение на него на най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“, без да са налице изричните основания, предвидени в нормата на чл.63 от НПК, както е приел Районен съд - гр. Враца с определение от 28.12.2019 год. по ч.н. дело № 2631/2019 год., с което било оставено без уважение искането за вземане на тази мярка за неотклонение. Изтъква, че въпреки това, по отношение на него е била взета мярка за неотклонение „домашен арест“, като по този начин била ограничена възможността му да се придвижва свободно в пространството под претекст, че би възпрепятствал безпрепятственото и спокойно приключване на наказателното производство. Посочва, че вземането на тази мярка за неотклонение спрямо него на база на предявеното му незаконно обвинение оказало много тежки последици върху здравето му. Още към момента на задържането му за срок до 72 часа, бил във влошено здравословно състояние, което налагало приема на лекарства по лекарско предписание, които не му били подsigурени в сектор „Арести“ към Затвора Враца, което довело до последващо влошаване на здравословното му състояние и забавяне в процеса на лечение. Консултациите с лекуващите го лекари били изключително затруднени, тъй като с мярка за неотклонение „домашен арест“ трябвало да изчаква изричното разрешение на наблюдаващия прокурор, което всеки път му създавало усещане за несигурност и съмнение, дали ще му бъде разрешено да посети съответния медицински специалист за проверка на моментното му здравословно състояние и назначаване на адекватно лечение, като дори се наложило да влезе в болнично заведение за стационарно лечение, тъй като слухът му бил увреден до степен, че не чувал нищо. Наред с това изтъква, че вследствие на тези действия на прокуратурата, докато бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, бил отстранен от заеманата от него длъжност „*** в група „Охранителна полиция“ към РУ - АЕЦ Козлодуй“, с което бил лишен от възможността да получава доходи от трудова дейност и изпитвал сериозни затруднения при отглеждането и издръжката на малолетното му дете и за погасяване на месечните вноски по изтеглен от него потребителски кредит. Твърди, че това състояние продължило до 19.02.2020 год., когато с определение на Окръжен съд — гр. Враца по в.ч.н. дело № 70/2020 год., мярката му за неотклонение била изменена в по-лека „подписка“. Поддържа, че с постановление от 19.03.2021 год., воденото срещу него наказателно производство било прекратено на основание чл. 243, ал.1, т.1 във вр. с чл.24, ал.1, т.1 от НПК. Посочва, че за времето от образуване на наказателното производство, в което имал качеството обвиняем, до неговото приключване с краен акт, претърпял сериозни неимуществени вреди. На първо място, случилото се с него на 25.12.2019 год. било разгласено в средствата за масова информация и така станало достояние на широк кръг от хора, в това число и на негови близки, приятели и колеги, в това число и факта на задържането му.

Това обстоятелство го карало да изпитва силен срам и да избягва контакти с приятели и колеги. Изтъква, че воденото срещу него наказателно производство се отразило сериозно на психичното му здраве, което наложило посещението на съответен специалист и провеждане на съответно лечение; станал по затворен и не желал да разговаря с никого. Самият факт, че бил убеден в невинността си, а бил третиран като престъпник, му причинил неприятни чувства и емоции от преживения стрес. Твърди, че дори бил принуден да продаде жилището си в гр. Враца и други недвижими имоти и да се премести да живее в друго населено място, където не познава никой, за да води малко по-нормален живот в опит да превъзмогне преживения стрес и срам. На следващо място поддържа, че висящото наказателно производство срещу него сериозно се отразило и на работата му, тъй като със Заповед № 369з-551/23.03.2020 год. бил дисциплинарно уволнен и съгласно ЗМВР не му изплатили полагащите му се трудови възнаграждения за стаж и прослужено време в системата на МВР, а именно десет работни заплати в размер 18000 лева. Това обстоятелство му причинило силно притеснение, тъй като семейството му останало без доходи, бил поставен в обективна невъзможност да обслужва изтеглени от него кредит и да полага адекватни грижи за отглеждането на малолетното му дете. Поради изложеното и на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, моли съда да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати сумата 70000.00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, вследствие на воденото срещу него наказателно преследване, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.12.2019г. до окончателното изплащане, както и сумата 18000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди. Претендира и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебното заседание, с оглед заключението на вещото лице по изпълнената съдебно-счетоводна експертиза, ищецът поиска изменение на размера на предявения иск за имуществени вреди, поради което съдът допусна такова, като искът вместо за сумата 18000 лева се счита предявен за сумата 13 119, 60 лева и производството по този иск в частта за разликата от изменения размер до първоначално предявения такъв е прекратено поради отказ от иска. В съдебното заседание и в писмени бележки по делото, ищецът, чрез процесуалните си представители, поддържа предявените искове и моли съда да ги уважи като основателни.

Ответникът Прокуратурата на Република България, в писмения отговор по делото, в срока по чл. 131 от ГПК, оспорва предявените искове като недоказани и неоснователни. Възразява срещу размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди от 70 000 лева, като завишен и не в съответствие с чл. 52 ЗЗД. Твърди, че обвинението по чл. 131, ал.1, т.5а, вр. чл. 130, ал.2 НК, не е за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК. Поддържа, че вземането на мярката за неотклонение „домашен арест“ от РС-Враца с определение от 28.12.2019 г. по ч.н.д. № 1234/2019 г., налага и извод, че ако в процесния период са търпени вреди, то те не са единствено и само в

резултат на актове и действия на органи на Прокуратурата на РБ. Посочва, че наказателното производство е приключило само в неговата досъдебна фаза. Поддържа становище за прилагане на чл.5 ЗОДОВ, тъй като в постановлението на РП-Враца за прекратяване на наказателното производство е прието за безспорно установено от фактическа страна, че ищецът е отправял заплахи за убийство и е нанесъл телесни увреждания на М. Г., поради което най-малкото със своето неправомерно поведение, ищецът е допринесъл за предприетата срещу него наказателна репресия. Изтъква, че ангажираната с исковата молба медицинска документация не доказва наличието на непосредствена връзка между влошаване на здравословното състояние на ищеца и обвиненията по чл. 144 и чл. 131 НК, че приложените статии не съдържат изявления на органи на Прокуратура на РБ, поради което не следва да се ангажира нейната отговорност за действия на трети лица. Твърди, че ищецът не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за негативни последици, както и те да са пряк резултат от процесните обвинения. Поддържа, че при доказана основателност на претенцията по чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ, законната лихва би била дължима от датата, на която постановлението за прекратяване на наказателното производство е придобило стабилност, а не от претендираната от ищеца дата 25.12.2019 г. Наред с това оспорва изцяло като недопустима, респективно неоснователна, претенцията за пропуснати ползи в претендирания размер от 18 000 лева. Счита, че приложените писмени доказателства свързани с наложеното дисциплинарно наказание и проведените административни производства по неговото обжалване, налагат извод, че то не е отменено като незаконосъобразно, както и че съответният орган - директорът на ОД на МВР-Враца не е действал в условията на обвързана компетентност - квалификацията на поведението на ищеца като престъпление по наказателно правния състав на чл. 144 НК и на чл. 131 НК, не е послужило като основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание уволнение. Изтъква, че поради липсата на доказателства, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца е пряка и непосредствена последица от действия на органи на Прокуратура на РБ във връзка с процесните обвинения, не следва да се ангажира нейната отговорност - тя не е и пасивно легитимирана да отговаря за такива вреди.

В първото съдебно заседание представителят на Прокуратурата оспорва предявените искове като изрично заявява, че смята исковата претенция за имуществени вреди за неоснователна. В заседанието по същество друг представител на Прокуратурата поддържа становището за неоснователност на иска за неимуществени вреди и искането за отхвърлянето му и изразява становище за основателност на иска за причинени имуществени вреди и иска неговото уважаване в размера, установен в заключението на вещното лице по изпълнената съдебно-счетоводна експертиза. В случай, че съдът приеме за основателен иска за неимуществени вреди, моли същият да бъде уважен в

минимален размер. Поддържа също и становището за началния момент за присъждане на мораторната лихва.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и заключението по изпълнената съдебно-счетоводна експертиза, намери за установено следното:

По делото е изискано от Районна прокуратура - гр. Враца и е приложено по делото в неговата цялост досъдебно производство № 116/2019 год. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - гр. Враца (преписка № 2631/2019 год. по описа на Районна прокуратура - гр. Враца).

От материалите по това производство се установява следното:

С Постановление от 25.12.2019г. на следовател в ОСЛО - Враца е образувано бързо производство № 116/2019 г. по описа на същия отдел /№ 2631/2019 г. по описа на РП - Враца/ срещу С. Т. Т., ЕГН *****, от гр. Враца, работещ като *** в РУ АЕЦ Козлодуй, за това, че на 25.12.2019г. в гр. Враца, през нощта на адрес - гр. Враца, ***, при условията на домашно насилие се е заканил с убийство на М. Х. Г., ЕГН *****, от гр. Враца, с която живее на семейни начала на същия адрес, като това заканване е възбудило основателен страх за осъществяването му - престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 от НК.

С Постановление от 25.12.2019г. на прокурор при Районна прокуратура – Враца С. Т. Т. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 25.12.2019 г., през нощта в гр.Враца, в качеството си на лице от състава на МВР, се е заканил с убийство на М. Х. Г., с която живее на семейни начала и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му и е извършено в условията на домашно насилие - престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК, и за това, че на 25.12.2019 г. през нощта в частен дом, находящ се в гр. Враца, в условията на домашно насилие е причинил „лека телесна повреда” на М. Х. Г., изразяваща се в оток в окосмената част на главата, по едно охлузвания на челото и дясната длан, кръвонасядания на горен десен лакът, предмишница и двата долни крайника – бедра, оток и кръвонасядане на гръдния кош и дясно ходило, причинени й болка и страдание - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 НК.

С оглед така предявените му обвинения с постановление от 25.12.2019 год. на наблюдаващия прокурор при Районна прокуратура - гр. Враца е постановено задържането на С. Т. Т. за срок до 72 часа, а на 28.12.2019 год. е депозирано искане пред РС-Враца за вземане по отношение на обвиняемия на мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С определение № 550 от 28.12.2019г. по ч.н. дело № 1234/2019 год. на Районен съд - гр. Враца е оставено без уважение искането на РП-Враца за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“ на С. Т. Т. и по отношение на него е взета мярка за неотклонение „домашен арест“. С определение № 3 от 03.01.2020г. по в.ч.н. дело № 1/2020 год. на Окръжен съд - гр. Враца е потвърдено определението на районния съд.

С постановления от 31.12.2019г., 02.01.2020г. – 2 бр., 03.01.2020г. – 2 бр., 08.01.2020г. – 2 бр. и 14.02.2020г. на прокурор при РП-Враца е разрешавано на обвиняемия С. Т. да напуска жилището си, където търпи мярката за неотклонение „домашен арест“, в определени часови интервали, за да се явява на прегледи в МБАЛ „Хр. Ботев“ АД, гр.Враца.

С определение № 62 от 10.02.2020г. по ч.н. дело № 143/2020 год. на Районен съд - гр. Враца е изменена мярката за неотклонение на обвиняемия С. Т. от „домашен арест“ в „подписка“. С определение № 76 от 19.02.2020г. по в.ч.н. дело № 70/2020 год. на Окръжен съд - гр. Враца е потвърдено определението на районния съд.

С постановление от 27.08.2020 год. на прокурор при РП-Враца, на основание чл. 199, чл. 243, ал.1, т.1, вр. чл. 24, ал.1, т.1 от НПК и чл.244, ал.1, т.1 вр. чл.25, ал.1, т.6 от НПК, е прекратено наказателно производство № 2631/2019г. по описа на РП-Враца, водено срещу С. Т. Т. за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 НК; отменена е взетата мярка за неотклонение „подписка“ по отношение на обвиняемия С. Т.; спряно е досъдебно производство № 2631/2019г. по описа на РП-Враца, водено за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 148 НК и е разпоредено препис от постановлението да се изпрати на М. Х. Г., като на основание чл. 244 , ал.3 от НПК е уведомена за правата по чл. 80 от НПК, а именно, че същата има право в срока по чл. 81, ал.3 от НПК да подаде тъжба по реда на чл. 81 от НПК до съответния първоинстанционен съд за образуване на наказателно частен характер дело срещу извършителя на престъпленията от частен характер, съставомерни по чл. 130, ал.2 от НК и по чл. 148 от НК и да участва в същото като частен тъжител с правата по чл. 82 от НПК.

В мотивите на постановлението на първо място е прието, че са събрани доказателства, че спрямо пострадалата Г. са отправяни заплахи за убийство, вкл. по телефона и обидни изрази, съставомерни по чл.144, ал.3 от НК и по чл. 248 от НК от страна обвиняемия, но че обективно заплахите не отговарят на изискванията на чл.144, ал.3 от НК, т.е. да са годни да възбудят основателен страх у пострадалата за извършването им, поради което наказателното производство следва да бъде прекратено за обвинението в тази му част съставомерно по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 от НК.

На следващо място е прието, че от обективна страна безспорно е доказано, че на 25.12.2019г. на пострадалата Г. са нанесени телесни увреждания от обвиняемия Т., които по своите медико-биологични признаци отговарят да ѝ е причинено „болка и страдание“, т.е. „лека телесна повреда“ по см. на чл.130, ал.2 от НК, но извършеното деяние /нанасянето на телесни увреждания/ не може да се квалифицира като такова извършено при условията на домашно насилие, каквото е предявеното обвинение на обв. Т.. Именно поради тази причина прокурорът е приел, че наказателното производство следва да се прекрати по отношение на така предявеното на обв.

Т. обвинение, съставомерно по чл. 131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК. В постановлението е отбелязано също, че причинените от обв. Т. телесни увреждания на пострадалата Г. и отправените обидни думи на практика представлява нанасяне на лека телесна повреда по чл.130, ал.2 от НК и обида по см. на чл. 148 от НК, които престъпления са от частен характер, съобразно разпоредбата на чл. 161, ал.1 от НК и наказателното преследване за тях се възбужда по тѣжба на пострадалия до съответния първоинстанционен съд.

Видно от известията за доставяне, приложени към корицата на т.1 на досъдебното производство, преписи от това постановление са връчени на С. Т. на 01.09.2020г. и на М. Г. на 09.09.2020г., същото не е обжалвано и е влязло в сила на 16.09.2020г.

С постановление от 19.03.2021 год. на прокурор при РП-Враца, на основание чл. 199, чл. 243, ал.1, т.1 и чл. 24, ал.6 вр. ал.5, т.1 от НПК, е прекратено наказателно производство № 2631/2019г. по описа на РП-Враца, водено за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр.чл. 130, ал. 2 НК, поради липсата на подадена частна тѣжба по реда на чл.81 от НПК от св. Г. в шестмесечен срок след получаване на съобщението за спиране.

По досъдебното производство са приложени копия от материалите по проведеното срещу С. Т. Т. дисциплинарно производство. От същите се установява, че със Заповед № 369з-2363/30.12.2019г. на директора на ОД МВР – Враца за извършени от *** С. Т. Т. действия, уронващи престижа на службата в МВР, които действия представляват нарушения на Етичния кодекс за поведение на *** **и в МВР, е образувано дисциплинарно производство срещу *** С. Т. и същият временно е отстранен от заеманата от него длъжност „*** в група „Охранителна полиция“ към РУ - АЕЦ Козлодуй“, и е разпоредено да му бъдат иззети служебните карта, личен знак и оръжие. Със Заповед № 369з-551/23.02.2020г. на директора на ОД МВР – Враца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение с МВР на *** С. Т. Т. - *** ** в група „Охранителна полиция“ към РУ - АЕЦ Козлодуй“, считано от датата на връчване на заповедта – 24.03.2020г. Заповедта е обжалвана от С. Т. пред Административен съд – Враца, който с решение № 193/29.06.2020г. по адм. дело № 185/2020г. е отхвърлил жалбата. Решението е оставено в сила с решение № 4577/09.04.2021г. по адм. дело № 9405/2020г. на ВАС, V отд.

Установи се също, от приложените по досъдебното производство характеристични данни от 26.12.2019г., издадени от РУ-Враца и справка за съдимост от 27.12.2019г., издадено от РС-Враца, че С. Т. не е осъждан и срещу него няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства.

Установи се също, че със споразумение по чл.127, ал.1 СК, сключено на 25.01.2019г. между В. А. Т. и С. Т. Т., страните са се споразумели

упражняването на родителските права върху роденото от съвместното им съжителство дете да бъде предоставено на майката, а бащата да заплаща месечна издръжка на детето по 150 лева.

По делото е представен и договор за кредит за текущо потребление от 11.06.2018г., с който „Банка ДСК” ЕАД е отпуснала на С. Т. кредит в размер 50000 лева за срок на издължаване 120 месеца.

Изложените дотук обстоятелства относно развитието на наказателното производство срещу С. Т., заеманата длъжност и семейно положение са безспорни между страните по настоящето дело.

Основният спор е свързан с това дали от повдигнатото обвинение са настъпили имуществени и неимуществени вреди за ищеца и ако са настъпили – какъв е вида и обема на същите.

За установяване на причинените на ищеца С. Т. вследствие на воденото срещу него наказателно производство увреждания и проведеното му лечение по делото са представени медицински документи, издадени на негово име: 4 броя болнични листа, с които му е разрешен отпуск поради общо заболяване за периода от 01.01.2020г. до 29.02.2020г.; 4 бр. амбулаторни листа, издадени на 19.12.2019г. с диагноза остър тонзилит, неуточнен, на 10.01.2020г. и на 31.01.2020г. с диагноза анален абцес, на 06.10.2020г. с диагноза умерено тежък депресивен епизод; епикриза, издадена от „МБАЛ „Христо Ботев” АД – Враца, отделение УНГ, където ищецът е престоял от 03.01.2020г. до 07.01.2020г. с диагноза едностранна невросензорна загуба на слуха, с нормален слух на другото ухо, причинена от прекарана ОВИ преди около две седмици, изписан е здрав с възстановен слух; аудиометрично изследване на слуха, направено в същото отделение на болницата, както и рецепти. От тези документи се установяват вида на посещенията на ищеца на болничното заведение и извършените му прегледи, диагнозите, режима на лечение и предприетата терапия.

За установяване на причинените на ищеца С. Т. неимуществени вреди от повдигнатото му незаконно обвинение в извършване на престъпление, по делото са събрани и гласни доказателствени средства, чрез разпита на свидетелите Т. З. Т. (баща на ищеца), А. Т. Т. (брат на ищеца) и Ц. К. И. (приятел на ищеца, който няма родство с него).

Свидетелят Т. Т. твърди в показанията си, че мечтата на сина му била да работи като ***, станал с желание ***, обичал работата си много, държал на нея и работел съвестно. Преди да задържат сина му, същият нямал здравословни проблеми, а след задържането му се появили такива проблеми - в ухото му избила гной, в него е настъпила психическа промяна, не бил

адекватен, бил психически смазан, нервен, викал, разхвърлял, в къщи не могло да се разговаря с него, говорил несвързани работи – че ще става тираджия и ще се татуира, не бил този човек, който бил преди. Свидетелят установи, че след като разбрали за случая всичките му приятели и колегите му се оттеглили от него, отбягвали го, не искали да се срещат с него и да го виждат, държали се с него като с най-големия престъпник. Отношението на съседите и роднините също се променило - не искали да говорят с ищеца и с цялото му семейство, избягвали срещите с тях; внучето на свидетеля също не идвало в дома им, тъй като майка му не му разрешавала, последната също не го посещавала; никой не искал да общува с ищеца. С показанията си свидетелят установи, че след като приключило делото, синът му се върнал на работа, но колегите му не се държали добре с него - не го уважавали, обиждали го, не говорили с него; работил около седмица, след което бил уволнен. След като приключило делото приятелите на ищеца също не се върнали при него. Колегите и приятелите му го отбягвали, тъй като се било разбрало, че едва ли не е най-големият престъпник в града, казвали, че може да убие някой, че носи пистолет, че психически не е добре. От цялото това отношение ищецът не бил на себе си, ходил на психолог и към настоящия момент е малко по-добре, има промяна. След този случай ищецът напуснал семейството си и отишъл да живее в гр.София, за да избегне хората, които го отбягвали; не си идва често в гр. Враца, идва само, за да види детето си. Според свидетеля случаят се отразил и на финансовото състояние на сина му, тъй като нямало от къде да взима пари, за да изплаща заема си и издръжката на детето си.

Свидетелят А. Т. също твърди, че брат му бил много мотивиран в службата си, искал да учи висше образование и да се развива, бил много амбициозен. След случая обаче се депресирал, нямал вече желание да се развива, животът му се променил, не е същият човек, спрял да се храни редовно, нямал желание за ежедневни неща, имал лош сън, трудно заспивал, имал промени в настроението, както и здравословни проблеми с ухото, за което бил в болницата. Свидетелят твърди, че случаят е придобил популярност в града, имало и статии за него и че всички се отдръпнали от брат му. Поради случилото се брат му не могъл да си намери работа в града и се наложило да отиде да живее в гр.София.

Свидетелят Ц. И. твърди, че е посещавал ищеца в дома му 4-5 пъти,

докато е бил под домашен арест, в болницата също. Установява, че ищецът не бил същия, бил е притеснен, говорил, че го подслушват, че има някаква конспирация, СРС-та. Имал и други приятели, които след задържането му не ходели да го виждат и спрели да му бъдат приятели. Свидетелят установи също, че след като излязъл от домашен арест ищецът се върнал за една седмица на работа и му се оплаквал, че на работата седи сам, че колегите му са се отдръпнали от него, не искали да говорят с него, защото е най-големият престъпник. Ищецът се оплаквал пред свидетеля, че няма пари да си плаща кредита и издръжката на детето си, поради което, след като излязъл от домашен арест, си продал вилата за малко пари - 10 хиляди лева, само за да има пари; продал си и апартамента. И този свидетел установи, че сега ищецът живее и работи в гр. София. Твърди, че в момента С. е същият човек, както преди случая.

Съдът кредитира показанията на тримата свидетели като обективни, непротиворечиви и непосредствени, изградени на лични възприятия, същите не бяха оспорени в процеса, при което следва да бъдат ценени при постановяването на решението. При преценка на показанията на свидетелите Т. Т. и А. Т. съдът отчита възможната тяхна заинтересованост от изхода на делото, предвид роднинската им връзка с ищеца, с оглед разпоредбата на чл.172 от ГПК, същите следва да бъдат ценени с оглед на всички други данни по делото.

По делото са представени и два нотариални акта, обективирани сключени договори за покупко-продажби и учредяване право на ползване, съответно от 24.01.2020г. и 10.06.2020г., с които ищецът С. Т. Т. е учредил право на ползване и е продал свои недвижими имоти.

По делото и по досъдебното производство са представени статии, публикувани на 25.12.2019г. и 26.12.2019г. съответно на интернет сайтовете pik.bg и glasnews.bg и на агенция BulNews, със следните заглавия „Кървава Коледа: *** от АЕЦ „Козлодуй“ преби жена си почти до смърт – опирал пистолет до главата ѝ”, „МВР потвърди новината на BulNews за полица, пребил почти до смърт жена си” и „*** преби жестоко жена си във Враца, с опасност за живота е”. В статиите е изнесена информация за скандал в жилище на *** във Враца, при който пияния С. Н. от Враца - *** в районното управление на полицията в АЕЦ „Козлодуй” пребил жена си и слагал пистолет до главата ѝ с намерение да я гръмне; за арестуването на полица и

че по случая вече работи ОСлС – Враца и е образувано следствено дело.

За установяване на причинените на ищеца вследствие на воденото срещу него наказателно производство имуществени вреди по делото са представени писмени доказателства – удостоверение (за класиране и пенсия) от 16.03.2020г., издадено от ОД на МВР – Враца, от което се установява, че ищецът има прослужено време в структурите на МВР на длъжност за *** ** 10 години, 8 месеца и 8 дни; 2 броя платежни бележки с рег. № 369000-2123 и рег. № 369000-21224, и двете от 24.11.2022г., издадени от РУ АЕЦ-Козлодуй за начисленото на С. Т. трудово възнаграждение и удържки за месеците ноември и декември 2019г.; и е прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), извършена от вещото лице Г. Л., неоспорено от страните, което е пълно, ясно и обосновано, съобразено с всички обективни данни по делото, поради което и съдът не намира основание да се съмнява в неговата правилност и го кредитира. Вещото лице, след като се е запознало с представените по делото документи и допълнително представени му от счетоводството на ОД на МВР – Враца такива, е дало заключение, че с оглед на прослужените години като *** ** в системата на ОД на МВР – Враца, при прекратяване на служебното му правоотношение по собствено желание, ищецът С. Т. би имал право на обезщетение в размер на 10 месечни възнаграждения, или 13 119, 60 лева.

Въз основа на така възприетите фактически констатации, от правна страна, съда намира за обосновани следните изводи:

Нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 2 ЗОДОВ предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда от незаконно обвинение в извършването на престъпление, ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, като отговорността на правозащитните органи е обективна.

Пасивно материално легитимирана да отговаря по предявения иск, съобразно чл. 7 ЗОДОВ и разясненията, дадени в т. 5 от ТР № 3/2005 г., ОСГК, е Прокуратурата на РБ, предявила и поддържала незаконно обвинение срещу ищеца чрез структурните си звена.

За уважаването на предявения иск е необходимо да бъде доказано наличието на следните предпоставки: повдигане на обвинение на ищеца за

извършване на престъпление от общ характер; прекратяване на образуваното наказателно производство поради това, че извършеното деяние не е престъпление; наличието на вреди (имуществени и/или неимуществени) и причинно-следствена връзка между незаконното действие на правозащитните органи и настъпилите вреди, които следва да се докажат от ищеца.

Относно иска за присъждане на сумата 70 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди:

В случая се установяват всички елементи от фактическия състав на чл. 2, т. 3, пр. 2 от ЗОДОВ, обуславящ отговорността на ответника. Установено е по делото, че ищецът С. Т. е бил обвинен в извършването на престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр.чл. 130, ал. 2 НК, както и че образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не са престъпления от общ характер. Това обстоятелство само по себе си е достатъчно да обоснове основателност на претенцията за претърпени неимуществени вреди, доколкото е житейски логично наказателното преследване да породи негативни психически преживявания в емоционалната сфера на ищеца.

В трайната съдебна практика на ВКС се приема, че при иска за обезщетение на вреди от процесния деликт, не е необходимо ищецът да доказва обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, което е незаконно обвинено в извършването на престъпление и наказателното производство е прекратено, като: стрес и притеснения от повдигнатото обвинение и за развитието на наказателното производство, страх от несправедливо осъждане, негативни изживявания и чувство за онеправданост от наложените мерки за неотклонение (особено при задържане под стража) и от евентуално постановена осъдителна присъда, накърняване на чувството за собствено достойнство, за справедливост и на самооценката на лицето, както и на доверието му в държавността. Това е така, защото тези вреди и причинната връзка между тях и незаконното наказателно преследване са очевидни и те са налице във всички случаи, при които наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление. При условията на пълно главно доказване следва да се установят всички останали вреди (които – в противовес на посочените обичайни и типични такива, практиката често определя като "специфични") и причинната връзка между тях и незаконното наказателно преследване, което е прекратено.

В настоящото производство настъпването на вреди за ищеца,

изразяващи се в отрицателни психически изживявания – притеснения, стрес и тревоги, накърняване на доброто име и авторитета му, които имат неимуществен характер, както и че тези вреди са пряка и непосредствена последица от действията на правозащитните органи, се установява и от събраните по делото доказателства.

С оглед на горното, искът по чл. 2, т. 3, пр. 2 от ЗОДОВ е доказан по основание по отношение на неимуществените вреди, които ищецът е търпял във връзка с образуваното срещу него наказателно производство, поради което са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за репарирането на тези вреди.

При установената основателност на ищцовата претенция, спорният въпрос е свързан с размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от непозволено увреждане е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, приложим предвид § 1 от ЗР към ЗОДОВ, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано със задължителната преценка от съда на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства поначало са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да служи още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането

Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ такива правно-релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са:

- тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост, какви наказания се предвиждат за него/тях; продължителността и начина на развитие на наказателното производство срещу ищеца, приключило с прекратяването му, дали е прекратено в досъдебната или в съдебната фаза; колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието

на обвиняемия са били извършени, както и дали продължителността на незаконното наказателно преследване надхвърля или не разумните срокове за провеждането му, като тази преценка се обуславя от фактическата и правната сложност на наказателното производство в досъдебната и съдебната му фаза, която от своя страна се определя от броя, вида и характера на престъпленията, за които е повдигнато обвинението, поведението и броя на обвиняемите и на останалите участници в производството, обема на доказателствения материал и пр.;

- вида и продължителността на взетите мерки за неотклонение, както и другите наложени на ищеца ограничения на правата и свободите му в рамките на наказателното производство;

- дали през времетраенето на процесното незаконно наказателно преследване, срещу ищеца са били водени и други наказателни производства, по какви обвинения, какъв е техният изход, тяхната продължителност и наложените на ищеца мерки за неотклонение и други ограничения, а ако те също са били незаконни – дали ищецът вече е обезщетен и в каква степен;

- други обстоятелствата относими към характера на увреждането, за което имат значение и други и предишни обвинения и осъждания, задържания и ефективно изтърпяване на наказания;

- всички останали конкретни обстоятелства, установени по делото, които сочат на това, как и по какъв начин процесното незаконно наказателно преследване се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние, в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук, включително предизвикан от оповестяване на повдигнатото обвинение чрез медиите и пр.

При определяне на размера на обезщетението, съдът следва да отчете и обстоятелствата, според които пострадалото лице с поведението си виновно е допринесло за вредоносния резултат /Решение № 143/2011, ВКС, III г. о. / - в този смисъл виж решение № 144/11.10.2017 г. по гр. д. № 534/17 г., ВКС, III г. о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК.

Съдът трябва да отчете само вредите, явяващи се пряка и непосредствена последица от увреждането, т. е. вредите, настъпването на които е в пряка причинна връзка с непозволеното увреждане.

Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими и глобално присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им в тяхната цялост, следва да е достатъчно по размер за репарирането им – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и общественоеикономическите условия и стандарта на живот в страната, но най-вече – с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, т.е. не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия.

В конкретния случай се установи, че на ищеца С. Т. е било повдигнато обвинение за две престъпления - по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК, което се наказва с лишаване от свобода до шест години, т. е. за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, и по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 НК, което се наказва с лишаване от свобода до една година или пробация. От момента на повдигане на обвинението на ищеца до момента на приключване на наказателното производство спрямо него с постановлението за прекратяване от 27.08.2020г. са изминали 8 месеца и 3 дни досъдебно производство. Ищецът е бил задържан за срок от 72 часа, мярката за неотклонение „домашен арест“ е продължила 1 месец и 13 дни, след което спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“.

Съдът съобрази още, от една страна, че доколкото липсват данни за други осъждания на ищеца, иницирианото наказателно производство срещу него се е отразило значително по-стресиращо и интензивно върху психиката му като неосъждан човек, а от друга страна – обстоятелството, че процесното наказателно производство е приключило в досъдебната фаза, е снижило притесненията му за изхода на наказателното дело. В същото време не е установено в наказателното производство спрямо ищеца да са извършвани много на брой и/или интензивни процесуално– следствени действия.

При определяне на справедливото обезщетение съдът съобрази и възрастта на ищеца към момента на повдигане на обвинението – 31 г., т.е. той е бил в активен етап от професионалното и личностното си развитие.

От свидетелските показания се установи нарушение на психическото и

емоционално равновесие на ищеца, депресия, тревожност, притеснения, изолиране от приятели и колеги, отпуснатост и безсъние във връзка с воденото наказателно производство и вследствие медийните публикации; притесненията му за възможността да изплаща издръжката на детето си и погасяване на отпуснатия кредит; също така притеснения на неговото семейство – баща и брат. Тези последици съставляват неимуществени вреди естествено присъщи и характерни за хора, спрямо които е предприето наказателно преследване, които отзвучават в продължителен период. В тази насока съдът кредитира показанията на тримата свидетели, които са безпротиворечиви и последователни, които установяват още и причинно – следствена връзка между така посочените неимуществени вреди и воденото срещу ищеца наказателно производство - според свидетелите именно след започването на делото срещу ищеца е настъпила психическа промяна в него - не бил адекватен, бил психически смазан, нервен, викал, разхвърлял, говорил несвързани работи, както и изолирането му от приятели и колеги.

Вън от горното, наличието на причинно – следствена връзка между повдигнатото обвинение и претърпените неимуществени вреди е установима и без необходимостта от гласни или писмени доказателства, а посредством логически извод, основан на правилата на житейския опит. Тяхното прилагане обуславя извода, че при наличие на оправдателно решение по воденото наказателно производство, или постановление за прекратяване на наказателно производство, без съмнение за привлечения към наказателна отговорност са произтекли неимуществени вреди (в този смисъл решение № 457 от 25.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1506/2009 г., IV г. о., ГК).

При определяне размера на обезщетението следва да бъде отчетен и установения по делото факт, че с оглед изпълняваната от ищеца длъжност „***“, повдигнатото обвинение е станало обществено достояние вследствие публикациите в електронните медии. Това безспорно е довело до дискредитирането му в личен, професионален и обществен план и най-същественото - накърнено е било доброто име, авторитета му и служебната му репутация.

От значение за определяне на обезщетението е обстоятелството, че повдигнатото обвинение е за престъпно деяние, осъществено от ищеца в качеството му на лице от състава на МВР, поради което евентуална осъдителна присъда би повлияла на професионалната му реализация, от което

страхът от осъждане е с по-голям интензитет. В трайната си практика ВКС определя по-висок размер на обезщетения за неимуществени вреди за лица, заемащи обществено значими длъжности /магистрати, кметове, директори на различни институции, лекари, полицаи и пр./, какъвто е и процесния случай.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че за да бъде удовлетворен обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот и с оглед конкретните обстоятелства по делото, за обезщетяване на заявените с настоящия иск вреди като произтекли от обвинението, следва да се определи обезщетение от 1 000 лева. В този размер обезщетението отчита балансирано тези аспекти на отражение на наказателната репресия върху личността, за които може да се направи извод при ангажираните доказателства за размера на вредата, да се направи извод за засягане на нематериални блага в установената по делото степен.

При определяне на размера на обезщетението, съдът взе предвид като фактори обуславящи по-нисък размер на обезщетение кратките срокове, в които е приключило наказателното производство спрямо него (8 месеца и 3 дни) и в които е търпял ограничителни мерки (задържан за 72 часа и „домашен арест” 1 месец и 13 дни), както и че производството е приключило в досъдебна фаза. Не са доказани по делото обстоятелствата относно влошено здравословно състояние на ищеца в резултат и по причина именно от конкретното наказателно преследване и забавяне на процеса на лечението му – от представената медицинска документация и постановления от 31.12.2019г., 02.01.2020г. – 2 бр., 03.01.2020г. – 2 бр., 08.01.2020г. – 2 бр. и 14.02.2020г. на прокурор при РП-Враца, се установява, че заболяването на ищеца е в резултат на ОВИ преди да бъде задържан, че по време на „домашния арест” същият е имал възможност да посещава болнично заведение и да се лекува, включително и чрез престой в отделение УНГ на „МБАЛ „Христо Ботев” АД – Враца и е изписан здрав с възстановен слух.

Няма данни по делото незаконно повдигнатото обвинение да е нанесло на ищеца тежки здравословни, емоционални или психологически последици - свидетелят Ц. И. твърди, че в момента С. е същият човек, както преди случая. Всички тези обстоятелства обуславят извода за занижаване на размера на обезщетението.

Следва да се отчита и обстоятелството, че осъждането на държавата в

лицето на процесуалния ѝ субституент – Прокуратурата на РБ, за заплащане на обезщетение, само по себе си също има ефект на репарация за ищеца, като размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване за него.

В обобщение ищецът не установи по делото неимуществени вреди, вкл. накърняване на честта и достойнството, болки и страдания, над обичайно преживените от всеки човек с висок интелект и заемащ отговорна управленска длъжност.

С отговора на исковата молба ответната Прокуратура на РБ поддържа становище за прилагане на чл.5 ЗОДОВ, с оглед обстоятелството, че отправяйки заплахи за убийство и нанасяйки телесни увреждания на М. Г., което е прието за установено в постановлението на РП-Враца за прекратяване на наказателното производство, със своето неправомерно поведение ищецът е допринесъл за предприетата срещу него наказателна репресия.

Както беше посочено по-горе, а и допълнително разяснено в решение от 14.06.2011 г. по гр. д. № 372/2010 г. IV г. о., IV г. о. ВКС и решение № 244/25.07.2013 г. по гр. д. № 1205/2012 г. на IV г. о. на ВКС, в случаите, когато пострадалият с действията си по време на наказателното преследване недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, то дължимото обезщетение следва да бъде намалено на основание чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ, тъй като настъпилия от наказателното преследване вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка и с поведението на пострадалия. В Решение № 194/8.10.2018 г. по гр. д. № 4864/17 г., IV г. о, ВКС, постановено по реда на чл. 290 от ГПК, е прието, че проява на недобросъвестност представлява и противоправното поведение на ищеца, представляващо престъпление от частен характер, за което не е бил осъден с влязла в сила присъда, но се установява от доказателствата по делото, както и социално-укоримото поведение на ищеца, изразяващо се в противоправни действия, довели до засягане личността на пострадало трето лице, които се намират в причинно- следствена връзка с проведеното наказателното преследване. ВКС обосновава възприетото разбиране с необходимостта съдът да определи обезщетението по справедливост. В тази връзка касационната инстанция посочва, че справедливостта не е абстрактно понятие и винаги трябва да се свързва с преценката на конкретни, според случая, обективно настъпили и установени по делото обстоятелства.

Анализът на всички обстоятелства, имащи отношение към справедливото овъзмездяване, е от значение и поради забраната размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия, а също и с оглед приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ - трябва да се вземат предвид от съда надлежно въведените и установени по делото обстоятелства, обуславящи извод за съпричиняване.

В случая следва да се отчете противоправното поведение на ищеца, спрямо когото, макар и наказателното производство да е прекратено поради това, че извършеното от него деяние не е престъпление от общ характер, е осъществил такова от частен характер, отправяйки обидни думи по смисъла на чл. 148 от НК към пострадалата Г. и причинявайки ѝ лека телесна повреда по чл.130, ал.2 от НК. В мотивите на постановлението от 27.08.2020 год., с което е прекратено наказателното производство, водено срещу С. Т. за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 НК, прокурорът е приел за доказано, че спрямо пострадалата Г. са отправяни заплахи за убийство, вкл. по телефона и обидни изрази, както и че са ѝ нанесени телесни увреждания от обвиняемия Т., които по своите медико-биологични признаци отговарят да ѝ е причинено „болка и страдание”, т.е. „лека телесна повреда” по смисъла на чл.130, ал.2 от НК, но че обективно заплахите не отговарят на изискванията на чл.144, ал.3 от НК, т.е. да са годни да възбудят основателен страх у пострадалата за извършването им, както и че извършеното деяние /нанасянето на телесни увреждания/ не може да се квалифицира като такова извършено при условията на домашно насилие, каквото е предявеното обвинение на обв. Т. по чл. 131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК, поради което е прекратил наказателното производство. В постановлението е отбелязано също, че причинените от обв. Т. телесни увреждания на пострадалата Г. и отправените обидни думи на практика представлява нанасяне на лека телесна повреда по чл.130, ал.2 от НК и обида по см. на чл. 148 от НК, които престъпления са от частен характер, съобразно разпоредбата на чл. 161, ал.1 от НК и наказателното преследване за тях се възбужда по тѣжба на пострадалия до съответния първоинстанционен съд.

Заклученията на прокурора за противоправно поведение на ищеца по отношение на пострадалата Г. се споделят и от настоящия състав на съда, след като се запозна с материалите по наказателното производство. Единствено противоправното поведение на ищеца е станало причина, както за взетите спрямо него мерки за неотклонение, така и за осъщественото спрямо него наказателно преследване за престъпление от общ характер. Ищецът недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, с което е допринесъл в значителна степен за настъпване на вредоносния резултат. С оглед на изложеното съдът приема

съпричиняване от страна на ищеца в размер на 50%, колкото е и обичайната практика в такива случаи /напр. Решение № 194/8.10.2018 г. по гр. д. № 4864/17 г., IV г. о, ВКС, Решение № 143/5.07.2011 г. по гр. д. № 1070/2010 г., ВКС, III г. о. /в което е прието съпричиняване от 60%/.

С оглед изложеното, дължимото обезщетение според законовия критерий за справедливост и процента съпричиняване е в размер на 500 лв. В този размер следва да бъде уважен предявения иск за неимуществени вреди. За разликата над този размер до предявения от 70 000 лв., искът е недоказан и следва да се отхвърли като неоснователен.

Съгласно изрично направеното искане в исковата молба и на основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗД и т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, върху обезщетението за неимуществени вреди в размер на 500 лв. следва да се присъди законна лихва от 16.09.2020г. – датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство, до окончателното изплащане на вземането.

Относно иска за присъждане на сумата 13119, 60 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди:

Този иск е насочен към репарирание на претърпените имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи – неполучено обезщетение по чл.234, ал.1 от ЗМВР при прекратяване на служебното правоотношение, и ищецът обосновава с обстоятелството, че със Заповед № 369з-551/23.03.2020 год. бил дисциплинарно уволнен и съгласно ЗМВР не са му изплатени полагащите му се трудови възнаграждения за стаж и прослужено време в системата на МВР, а именно десет работни заплати, което представлява претърпени от него имуществени вреди.

Съдът приема, че не е налице причинно-следствена връзка между действията на прокуратурата във връзка с воденото досъдебно производство и уволнението на ищеца. Ищецът е уволнен със заповед на директора на ОД на МВР - Враца поради нарушения и деяния несъвместими с Етичния кодекс за поведение на *** **и в МВР. Прокуратурата е отделен *** орган и не може да носи отговорност за действия извършени от друг *** орган, който е действал по своя преценка и съобразно изискванията на правилата, установени в системата на МВР и цитирани в заповедта за дисциплинарно уволнение.

Отделно следва да се подчертае, че възможността да се претендира

обезщетение за прослужени години в системата на МВР не може да се реализира по реда на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, а следва да се предяви по надлежния процесуален ред – в друго специално съдебно производство. Освен това в случая служебното правоотношение на ищеца е прекратено с дисциплинарно уволнение, което е потвърдено с влязло в сила съдебно решение и в този случай съгласно чл. 234, ал. 7 от ЗМВР, исканото обезщетение е недължимо. Наред с това данните по делото са, че ищецът е изчерпал целият възможен процесуален ред да атакува заповедта за уволнение и с окончателно решение на Върховния административен съд тази заповед е потвърдена.

С оглед изложеното, предявения иск за причинени на ищеца имуществени вреди в резултат на незаконното уволнение в размер на 13 119. 60 лева е недоказан и следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора (частично уважаване на единия иск и отхвърляне на другия), на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени деловодни разноси за държавна такса в размер 10, 00 лева, платена за иска за неимуществени вреди.

Ищцовата страна претендира заплащане на адвокатско възнаграждение, съгласно чл. 38 от ЗА за двама адвокати.

Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА адвокатът има право на адвокатско възнаграждение за оказана от него безплатна правна помощ и съдействие в случаите по ал. 1, като възнаграждението се определя от съда в размер, не по-нисък от предвидения минимален размер в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В настоящия случай ищецът е представляван по делото от адв. Г. З. от АК-Враца и от адв. Ц. С. от АК-Бургас, като с исковата молба е представен договор за правна защита и съдействие, в който е отбелязано, че договорената правна помощ се осъществява безплатно при условията на чл. 38 от ЗА. С оглед материалния интерес и на основание чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 год. за минималния размер на адвокатското възнаграждение (редакция бр. 68 от 31.07.2020 г., при чието действие е сключен договора за правна помощ) минималният размер на дължимото се адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 3023, 59 лева, при което по съразмерност, с оглед уважената част от иска за неимуществени вреди, следва да бъде присъдена сума в размер на 18, 19 лева. Доколкото по аналогия на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ

при частично уважаване на иска се дължи едно адвокатско възнаграждение, то предвид участието и на двамата адвокати, упълномощени от ищеца в производството по делото, това адвокатско възнаграждение следва да бъде поделено и на всеки от тях да бъде присъдена равна част, възлизаща на 9, 09 лева.

Водим от горното, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 пр. 2 ЗОДОВ, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България ДА ЗАПЛАТИ на С. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр.***, сумата 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в резултат на повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК и по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр.чл. 130, ал. 2 НК, като образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния претендиран размер от 70 000 лв., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр.***, против Прокуратурата на Република България иск за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на незаконно обвинение в размер на сумата 13 119. 60 лв., представляваща стойността на 10 месечни възнаграждения, които би получил в случай, че е напуснал системата на МВР по собствена молба, като неоснователен.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България ДА ЗАПЛАТИ на С. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр.***, деловодни разноски за държавна такса в размер 10, 00 лева.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България ДА ЗАПЛАТИ на адв. Г. З. от АК-Враца с адрес на кантората гр.***, сумата 9, 09 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България ДА ЗАПЛАТИ на адв. Ц. С. от АК-Бургас, с адрес на кантората гр.***, сумата 9, 09 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____